

DOPIŠ PRO TEBE

DOBRODRUŽSTVÍ MRTVÝCH

7/77

LAZARŮV NÁVRAT Z VĚČNOSTI

Jednou z nejpalcivějších postav evangelií je Lazar, který byl mrtev čtyři dny a potom ho Pán povolal znovu na svět (Jan 11, 1-44).

Tento člověk prožil odpověď na otázku, kterou se neustále zaměstnává lidská mysl: podstatu světa, který nás očekává za hrobem.

Avšak i kdyby byl promluvil, kdyby se byla jeho slova dostala až k nám, nebyli bychom moudřejší. Máme totiž svědectví sv. Pavla, že je beznadějně doufat ve vyjádření nevyjádřitelného: » Ani oko lidské nevidělo, ani ucho lidské neslyšelo, ani na lidskou mysl nepřišlo ... co Bůh připravil těm, kteří ho milují ... « (I Kor 2, 9).

JAK ZMĚNILA LAZARA JEHO CESTA DO VĚČNOSTI?

Začal snad žít jinak, když se vrátil z věčnosti do času? Evangelium o tom nemluví. Zmiňuje se jen, že jedním z hostů na hostině v Bethanii, kde obědval Ježíš, byl i tento Lazar. Změnil se Lazar? Svádí nás, domýšlet se, že chuť věčnosti ho neopustila, že musel být zasněný, beznadějně znužený bezvýznamnostmi a titěrnostmi života. Představujeme si praktickou, mateřskou Martu, jak ho napomíná: » Lazare, jez přece, pospěš si! «

BYLI JEŠTĚ JINÍ, KTERÍ POZNALI CHUŤ VĚČNOSTI A VRÁTILI SE DO ČASU?

Bylo jich hodně. Především svatí, kteří ve vyšší modlitbě poznali tajemné věci Boží a ve svém vytržení zapoměli na všechno – výjma na věčnost – ale vrátili se zpět do času. Byl to sv. PAVEL, uchvácený do » sedmého nebe « (II Kor 12, 2). Prošel jako zářivý plamen celým tehdy známým světem. Nebo sv. TEREZIE z AVILY (1515-1582), žijící s Bohem na výšinách sjednocující modlitby – a přece se stále vracející k praktickému životu obnovy a organizování karmelského řádu. Seznam takových světců je dlouhý.

SV. KATEŘINA SIENSKÁ

Tato světice a sv. Terezie z Avily jsou jediné ženy, které Církev prohlásila za církevní učitelky.

Z běžné zkušenosti víme, že člověk, který prošel silným zážitkem, má sklon být tímto zážitkem zaujat, ba skoro spoután. Když oznámili zpovědníkovi sv. KATEŘINY SIENSKÉ (1347-1380), že je Kateřina mrtvá, spěchal hned do jejího domu. Nevěřil tomu, i když vypadala, jakoby byla mrtvá. A skutečně, po chvíli otevřela Kateřina oči a uvědomila si, co se děje kolem ní. Jak na to reagovala? Dlouho plakala a opakovala: » Ach, jak jsem nešťastná! « Viděla skryté věci Boží a nesnesla, aby byla od nich oddělena. Sv. Jeroným píše, že Kristus plakal, když se dověděl o tom, že Lazar je mrtev, ne proto, že by mu to bylo líto – vždyť se právě chystal Lazara vzkřísit z mrtvých – nýbrž proto, že ho musel zavolat ze šťastné věčnosti do všedního života. Co dělal Lazar po vzkříšení, jak se snažil získávat lidi pro Kristovo Boží království, o tom se evangelia nezmiňují. Ale Kateřina se stala po své » mystické smrti « jednou z nejslavnějších a nejmocnějších žen století. Ženou aktivní, radící papežům a knížatům, udělující rozkazy, určující politiku, formující život křesťanstva.

POZNALA TOTIŽ PRAVDU,

že ze všech božských věcí je NEJVÍC BOŽSKÉ SDÍLET S BOHEM JEHO PRÁCI NA ZÁCHRANĚ DUŠÍ. Sv. Kateřina prosila Pána, aby jí vzal zpět do věčného domova. Ale Pán jí vyčetl – s o b e c t v í !
» Mně nemůžeš prokázat žádnou službu, ale můžeš pomoci druhým lidem. Duše, která miluje mou pravdu, si nedá pokoje,

ale neustále se snaží, pomáhat druhým. Nemůžeš mi vrátit lásku, kterou žádám. Proto jsem postavil vedle tebe tvého bližního, pro něho můžeš udělat to, co nemůžeš udělat pro mne ... Je to, jako bys to prokázala mně! «

NA CO PAMATUJÍ SVATÍ A NA CO ZAPOMÍNÁME MY

O dominikánském světcí bl. Jordanu Saxonském se vypravuje, že se jednou procházel se studenty a několik kroků od nich vyskočil hranostaj a skryl se v živém plotě. Studenti takové zvíře nikdy neviděli a litovali, že si je nemohli prohlédnout. Jordán zavolal zvířátko, to vyšlo ven a dovolilo, aby si je všichni prohlédli. Položilo Jordánovi přední pracičky na dlaň a nechalo se pohládit. Pak mu Jordán požehnal a poslal je zpět.

Životy svatých jsou plné podobných historií lásky. Pamatovali totiž na to, na co zapomínáme někdy my, že svět je dílem Božím, jeho příbytkem, a úkolem všeho stvoření – především nás samých – je CHVÁLIT BOHA. Člověk hraje v této symfonii přírody zvláštní a vedoucí roli. Na něm je, aby se připojil k písni svým nesmrtelným hlasem a pomohl nižšímu stvoření milující úctou k hlubšímu podílu na modlitbě Kristově.

OBNOVIT VŠECHNO V KRISTU

Když se vrátíte od modlitby, z kostela, k rodině a k práci, a pokouší vás všechno k nudě a omrzelosti, uvědomte si, že jste se všemi svatými povoláni k tomu, chválit silou Kristova kněžství píseň světa a zdokonalovat ji.

Píseň stvoření má ovšem i své falešné tóny, disharmonie, hlasy němé, překřikující se – HŘÍCHY. Svět přírody – jak připomíná sv. Pavel – je dosud v práci a svět člověka vězí dosud ve hříchu a v nevědomosti – ba zlobě. Na ty, kteří Boha milují, čeká ve světě práce – vykupitelské dílo – ke kterému nás Bůh potřebuje a povolal nás k němu.

SNAŽME SE POCHOPIT LÍBEZNOU PÍSEŇ STVOŘENÍ!

Čím lépe ji pochopíme, tím víc si uvědomíme, jak ji hřích znehodnocuje. Tím úžeji se přimkneme k lásce Kristově, tím radostněji mu budeme pomáhat ve vykupování tvorstva a v obnovování této písně. Můžeme ji napravit a obnovit – ovšem jen

v té míře – v jaké se sami napravíme a obnovíme a jak hluboce, nezištně a ryze se naučíme milovat.

CO ZNAMENÁ »UMRTVIT SÁM SEBE«?

Pán a jeho svatí tím rozumějí křesťanskou OBĚŤ. Není to materiální smrt, nýbrž něco mnohem jemnějšího a oživujícího. Je to snaha odpoutat se ode všeho, co je stvořené, pokud nám to překází přiblížit se víc k Bohu. Milovat stvoření pro Boha a v Bohu – tedy nesobecky – znamená přát lidem dobro k vůli nim samým, protože je miluje Bůh ... Tedy »umrtvení« znamená boj proti našemu vlastnímu sobectví!

Je to dobré? K čemu? V jednom klášteře odstranili z knihovny všechny staré asketické knihy zkušených mužů a světců – knihy o tom, jak získat svobodu od všeho, co nás odvádí od Boha. Výsledek? Mnoho kněží a studentů odpadlo, kázeň a mravnost poklesly a musel zasáhnout sám biskup, aby se proslulý klášter nevylidnil a nezamořil svým světáctvím celé město a okolí.

UMĚNÍ ODPOUTAT SE OD SOBECKÉHO VZTAHU K VĚCEM OVLÁDALI VŠICHNI LIDÉ, MILUJÍCÍ BOHA NADE VŠECKO

Rozvinuli tak lásku a úctu mnohem svobodnější, něžnější a oblažující, než je vlastnická láska lakomce, plná strachu a pomíjející. Proto těmto milujícím lidem zůstalo na věky všechno, co opustili a čeho se z lásky k Bohu vzdali.

G. VANN, O. P.

K ZAMYŠLENÍ

»BLAHOŠLAVENÍ CHUDÍ V DUCHU, NEBOŤ JIM PATŘÍ NEBESKÉ KRÁLOVSTVÍ.«
Mt 5, 3.

»HLEDEJTE TEDY NEJPRVE BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ A JEHO SPRÁVEDLNOST A TOTO VŠECHNO VÁM BUDE PŘIDÁNO ...«
Mt 6, 33.

»A NEBOJTE SE TĚCH, KTERÍ ZABÍJEJÍ TĚLO – DUŠI ZABÍT NEMOHOU.« Mt 10, 28.

»KDO BUDE CHTÍT ZACHOVAT SVŮJ ŽIVOT, ZTRATÍ HO, KDO VŠAK ZTRATÍ SVŮJ ŽIVOT PRO MNE, ZACHOVÁ HO!«
Mt 10, 39.

Své dotazy a připomínky pište na adresu :

VELEHRAD, Postfach 592, CH-8004 Zürich